

WARSZAWA 1920
GŁÓWNA KSIĘGARNIA WOJSKOWA

ŚPIEWNIK NIEPODLEGŁOŚCI

WYBÓR DOKONANY PRZEZ:

Śpiewnik Niepodległości

Spis treści

Preludium e-moll Op. 28 nr 4	3
Tekst utworu	3
Nuty i akordy	4
Informacje o utworze	5

Preludium e-moll Op. 28 nr 4

Muzyka: Fryderyk Chopin

Preludium e-moll op. 28 nr 4 należy do grupy tzw. preludiów elegijnych. Jest jednym z cyklu 24 preludiów, nad którymi Chopin pracował w latach 1838–1839, ale pomysły poszczególnych preludiów sięgają zapewne lat wcześniejszych, być może nawet roku 1831[1]. Preludia są fortepianowymi miniaturami. Należą do najpiękniejszych i najważniejszych kompozycji w dorobku Chopina. Preludia z grupy elegijnej są dramatyczne, mają wyjątkowo wolne tempo i prawie zawsze kończą się smorzando (ściszeniem skorelowanym ze zwolnieniem) lub slentando (stopniowym zwalnianiem tempa)[2].

Prezentowane tu nagranie, w aranżacji Marka Bałaty, zostało wykonane podczas jednego z Koncertów Niepodległości.

Biografia Fryderyka Chopina i opis utworu znajdziesz w naszym opracowaniu.

Przypisy

[1] Preludia. Źródło: Narodowy Instytut Fryderyka Chopina

[2] Wszystko, co chciałbyś wiedzieć o preludiach Chopina. W. Oleksiak. Źródło: culture.pl

Preludium e-moll Op. 28 nr 4

Muzyka: Fryderyk Chopin

Largo

p

4

7

10

p

13

16

cresc. *f* *dim.*

19

p *smorz.*

22

pp

Preludium e-moll Op. 28 nr 4

Muzyka: Fryderyk Chopin

Informacje o utworze

Preludium e-moll op. 28 nr 4 należy do grupy tzw. preludiów elegijnych. Jest jednym z cyklu 24 preludiów, nad którymi Chopin pracował w latach 1838–1839, ale pomysły poszczególnych preludiów sięgają zapewne lat wcześniejszych, być może nawet roku 1831^[1]. Preludia są fortepianowymi miniaturami. Należą do najpiękniejszych i najważniejszych kompozycji w dorobku Chopina. Preludia z grupy elegijnej są dramatyczne, mają wyjątkowo wolne tempo i prawie zawsze kończą się smorzando (ściszeniem skorelowanym ze zwolnieniem) lub slentando (stopniowym zwalnianiem tempa)^[2].

[1] Preludia. Źródło: [Narodowy Instytut Fryderyka Chopina](#)

[2] Wszystko, co chciałbyś wiedzieć o preludiach Chopina. W. Oleksiak. Źródło: [culture.pl](#)

Nota historyczna

Biografia Fryderyka Chopina

Fryderyk Chopin to najślawniejszy polski kompozytor w historii i jeden z najwybitniejszych pianistów. Za dzień urodzin kompozytora rodzina i on sam uznawali dzień 1 marca 1810 roku, jednak w metryce chrztu sporządzonej w kościele parafialnym w Brochowie widnieje data 22 lutego. Rozbieżność ta do dnia dzisiejszego nie została ostatecznie rozstrzygnięta, choć współcześnie pierwszeństwo oddaje się dacie obchodzonej przez samego kompozytora i jego najbliższych.^[1] Zmarł 17 października 1849 roku w Paryżu. Jego ojciec Mikołaj^[2] (Nicolas) był nauczycielem języka francuskiego i gubernierem (nauczycielem domowym) ... a także powstańcem kościuszkowskim. Wbrew potocznemu przekonaniu Fryderyk nie urodził się w „rodzinnym dworze”, ale w oficynie dworu Skarbków, dla których pracował jego ojciec. Według legendy muzyczny geniusz przyszedł na świat akurat wtedy, kiedy jego ojciec w pobliżu grał na skrzypcach. Jeszcze w tym samym roku Chopinowie przenieśli się do Warszawy. Od 1811 roku Mikołaj pracował jako nauczyciel języka francuskiego w Liceum Warszawskim, mieszczącym się wówczas w pałacu Saskim. Na przełomie 1814 i 15 roku Fryderyk rozpoczął naukę gry na fortepianie. Kilka miesięcy później zaczął uczyć się u Wojciecha Żywnego^[3] – pianisty, kompozytora i pedagoga czeskiego pochodzenia. Uczył on Fryderyka podstaw techniki gry, kompozycji i zapoznał go z muzyką baroku oraz klasycyzmu. Kolejnym nauczycielem młodego Chopina był również Czech – Wacław Wilhelm Würfel^[4]. Do swoich 7. urodzin Fryderyk był już autorem kilku polonezów. W 1817 roku Chopinowie przenieśli się wraz z Liceum Warszawskim do Pałacu Kazimierzowskiego. Za sąsiadów mieli tam między innymi: Samuela Lindego (slawistę, bibliografa, pedagoga i bibliotekarza), Kazimierza Brudzińskiego (poetę, historyka, krytyka literackiego) i Juliusz Kolberga (kartografa, geodetę, tłumacza poezji). Jednym z synów tego ostatniego był sławny później etnograf Oskar.

Fryderyk szybko stał się sławny w Warszawie i jako „cudowne dziecko” zaczął występować publicznie. Pierwszy z takich koncertów odbył się 24 lutego 1818 roku w czasie imprezy charytatywnej w Pałacu Radziwiłłów (obecnie Pałac Prezydencki). Fryderyk zyskał tam entuzjastyczne oceny i opisywany był m.in. jako „następca Mozarta”. Z drugiej strony Julian Ursyn Niemcewicz^[5] publicznie skrytykował gorliwość filantropów wykorzystujących dziecko dla reklamy swojej zbiórki. „Szopenek” kilkakrotnie występował również w Belwederze przed wielkim księciem Konstantym^[6]. Napisany dla niego „Marsz Wojskowy” został wydrukowany (anonimowo) i tak spodobał się księciu, że był wykonywany w czasie wojskowych parad na Placu Saskim. W 1825 roku piętnastoletni Fryderyk koncertował dla cara Aleksandra I w warszawskim ewangelickim kościele Św. Trójcy. Monarcha był tak zachwycony jego grą, że podarował mu pierścień z drogim brylantem.

W latach 1823 – 26 Fryderyk uczył się w Liceum Warszawskim. Bardzo dużo podróżował wówczas po Polsce. Bywał między innymi na dworze księcia Antoniego Radziwiłła w Antoninie. W 1826 roku odwiedził w czasie wakacji Duszniki Zdrój (wówczas Bad Reinertz). Ujawnił się przy tej okazji jego znakomity talent literacki („Kuriery Szafarskie”), malarski, wielkie poczucie humoru (wspomniane parodystyczne „Kuriery” i komedie pisane razem z siostrą Elżbietą) oraz talent aktorski (opisana później przez Balzac[7] łatwość naśladowania każdej osoby). Od 1826 roku Chopin studiował przez trzy lata w warszawskiej Szkole Głównej Muzyki (m.in. u Józefa Elsnera[8]). W 1829 roku Fryderyk poznał młodą śpiewaczkę Konstancję Gładkowską, która była jego pierwszą miłością. Po ukończeniu studiów w lipcu 1829 roku wyjechał do Wiednia. Koncertował tam dwukrotnie, zbierając entuzjastyczne recenzje. Był to początek międzynarodowej kariery Chopina. Rok później po raz pierwszy wydano drukiem kompozycje Chopina (kwiecień 1830 w oficynie Tobiasza Haslingera).

2 listopada 1830 roku Fryderyk wyjechał z Warszawy do Kalisza – jak się później okazało, było to jego pożegnanie ze stolicą. Przy rogatkach wolskich koledzy z konserwatorium odśpiewali mu wówczas kantatę „Zrodzony w Polskiej krainie”, napisaną przez Ludwika Dmuszewskiego do muzyki Józefa Elsnera. Pożegnał się wówczas także z Konstancją Gładkowską, wręczając jej pierścień, który zachowała przez całe życie. W Kaliszu Chopin spędził ostatnie trzy dni w Polsce i stąd 5 listopada wyjechał przez Wrocław do Drezna, Wiednia, Monachium i docelowo do Paryża.

Wiązał wielkie nadzieje z Powstaniem Listopadowym i ciężko przeżył jego upadek. Swoją rozpacz i gniew przelał na karty „Dziennika Stuttgarckiego”. Najprawdopodobniej właśnie w Stuttgarcie zaczął też komponować „Etiudę Rewolucyjną”.

W Paryżu kariera Chopina szybko nabrała oszałamiającego tempa. Koncertował niedużo (publicznie 19 razy przez 18 lat), ale każdy jego występ był wydarzeniem najwyższej rangi. Występował również prywatnie, także na dworze królewskim. Był gwiazdą paryskich salonów, uwielbianym i podziwianym przez tamtejsze elity. Udzielał się również jako nauczyciel gry na fortepianie. Uczył m.in. hrabinę Potocką, hrabinę Peruzzi, księżniczki de Noailles i de Chimay. Miał wśród uczniów również osoby wybitnie utalentowane – Karolinę Hartmann, Karola Fitscha i Adolfa Gutmana. Trzeba tutaj zaznaczyć, że jako nauczyciel Fryderyk był niezwykle surowy, niecierpliwy i dopuszczał się nawet fizycznego karania uczniów – powtarzał w ten sposób to wszystko, czego doświadczył w dzieciństwie od ojca.

Od połowy lat 30-tych Chopin zaczął coraz mocniej angażować się w życie paryskiej Polonii. Utrzymywał bliskie kontakty między innymi z Mickiewiczem, Niemcewiczem i Norwidem. Na prośbę generała Józefa Bema[9] wsparł finansowo Towarzystwo Politechniczne Polskie[10].

W swoim dorosłym życiu Chopin był raczej wstrzemięźliwy wobec kobiet (zwłaszcza jeżeli uwzględnimy jego gwiazdorski status). Często bywał wręcz oschły emocjonalnie a kobiece zainteresowanie, czułość i miłość denerwowały go i męczyły. Pojawiały się nawet plotki o tym, że jest homoseksualistą. Wyjaśnieniem tych problemów Fryderyka było najprawdopodobniej dzieciństwo wśród otoczenia kobiet i czas spędzony z trzema siostrami. Ich żywiołowe charaktery dawały się we znaki młodemu Fryckowi i wykreowały uraz, który przeniósł w dorosłe życie. Mimo wszystko potrafił zaangażować się emocjonalnie, ale nigdy nie dążył do trwałego związku. W 1836 roku zaręczył się z polską malarką Marią Wodzińską. Do ślubu jednak nigdy nie doszło. W tym samym roku zaczął też poważnie chorować. Do niedawna uważano, że była to gruźlica. Współcześni badacze sugerują, że Chopin zapadł na genetyczną chorobę dającą objawy bardzo podobne do gruźlicy – mukowiscydozę.

Rok później Fryderyk poznał francuską pisarkę George Sand[11]. Razem z nią wyjechał do Valldemossy na Majorce. Sand uważana była przez wielu za kochankę Chopina, ale sama podkreślała później, że ich związek był czysto platoniczny i nazywała siebie „Matką” Fryderyka. Kiedy w 1839 roku oboje wrócili do Francji, Fryderyk był już w bardzo złym stanie. Zamieszkali wówczas w posiadłości w Nohant. Sand napisała tam książkę „Lukrecja Floriani”, w której dotkliwie ośmieszyła Chopina. Wprawdzie sama zaprzeczała, jakoby opisała Fryderyka, jednak biografowie Fryderyka wykazali, że był to jego wizerunek. Stopniowy rozpad związku z Sand i pogarszające się zdrowie okazały się jednak bardzo inspirujące

artystycznie. To właśnie wtedy Chopin napisał najpiękniejsze ze swoich mazurków i nokturnów. Do definitywnego rozstania z Sand doszło po tym, jak w kłótni George z córką Solange Fryderyk stanął po stronie córki. Po zerwaniu Chopin wpadł w depresję, która z pewnością dodatkowo pogorszyła stan jego zdrowia. Kiedy w 1848 roku w Paryżu wybuchła rewolucja, Fryderyk wyjechał w wyczerpującą podróż do Anglii i Szkocji, na zaproszenie swojej uczennicy – szkockiej pianistki Jane Stirling. Była ona zakochana w Chopinie i proponowała mu nawet małżeństwo. Kompozytor był już jednak zbyt chory i odmówił. Z jego pism możemy też wywnioskować, że źle odbierał miłość i opiekuńczość Jane. 16 listopada w Londynie Chopin dał swój ostatni koncert. Po powrocie do Paryża, mimo wysiłków lekarzy, stan zdrowia Fryderyka nie uległ poprawie, chociaż on sam bardzo w nią wierzył. Wciąż pracował jako nauczyciel. Wśród jego ówczesnych uczniów byli m.in. Maria Kalergis[12] i Delfina Potocka[13]. Odwiedzał go również znany malarz Frideric Delacroix. W czerwcu 1849 roku, za radą lekarzy, Chopin przeprowadził się do Chaillot. Początkowo jego zdrowie uległo tam znaczącej poprawie, ale szybko okazało się, że to tylko przerwa przed ostatnim stadium choroby. Na początku października było już oczywiste, że są to ostatnie dni. Fryderyk Chopin zmarł około godziny 2 w nocy 17 października 1849 roku. Według legendy ostatnie chwile umilała mu śpiewem Delfina Potocka.

Cyprian Kamil Norwid, świadek ostatnich dni i śmierci, napisał w nekrologu „Rodem Warszawianin, sercem Polak a talentem świata obywatel Fryderyk Chopin zszedł z tego świata”. Pogrzeb odbył się 30 października. Chopina pochowano na paryskim cmentarzu Père-Lachaise. Koszty pogrzebu i nagrobka opłaciła Jane Stirling[14]. Pomogła ona również siostrze Fryderyka Ludwice Jędrzejowiczowej w przewiezieniu do kraju jego serca. Złożono je w warszawskim kościele Św. Krzyża. W 1880 roku serce kompozytora przeniesiono z dolnego kościoła i umieszczono w lewym filarze nawy głównej. Epitafium wykonano z marmuru karraryjskiego, według projektu Leonarda Marconiego. Zdobił je napis „Fryderykowi Chopinowi rodacy” i „Tam skarb twój, gdzie serce twoje”. W 1944 roku w czasie Powstania Warszawskiego, za namową niemieckiego pastora Schultza, księża misjonarze, aby uchronić urnę z sercem przed zniszczeniem przekazali ją Niemcom (lansowali oni tezę o niemieckim pochodzeniu Chopina), a ci z kolei biskupowi Szlagowskiemu. Po wojnie urna wróciła na swoje miejsce.

Największym upamiętnieniem genialnego kompozytora jest Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny im. Fryderyka Chopina, organizowany w Warszawie od 1927 r.

Jeżeli ktoś miałby pokusić się o podsumowanie znaczenia twórczości Chopina dla polskiej kultury w czasach zaborów, to wypada oddać głos Ignacemu Paderewskiemu[15], który powiedział kiedyś „Zabraniano nam Słowackiego, Krasińskiego, Mickiewicza. Nie zabroniono nam Chopina. A jednak w Chopinie tkwi wszystko, czego nam wzbraniło: barwne kontusze, pasy złotem lite, posępne czamarki, krakowskie rogatywki, szlacheckich brzęk szabel, naszych kos chłopskich połyski, jęk piersi zranionej, bunt spętanego ducha, krzyże cmentarne, przydrożne wiejskie kościółki, modlitwy serc stroskanych, niewoli ból, wolności żal, tyranów przekleństwo i zwycięstwa radosna pieśń”.

Preludia

Preludia są określane mianem fortepianowych miniatur, uznawanych za jedne z najpiękniejszych i najważniejszych kompozycji w dorobku kompozytora.

Chopin skomponował 24 preludia w czasie pobytu w Valldemosie na Majorce, w latach 1838–1839, ale pomysł poszczególnych preludiów sięgają zapewne lat wcześniejszych, być może nawet roku 1831. Według współczesnych historyków utwory te były hołdem kompozytora dla Jana Sebastiana Bacha, którego twórczość osobiście bardzo cenił.

Muzykolodzy dzielą preludia na osiem grup: idylliczne, elegijne, etiudowe, śpiewne, scherzoidalne, marszowo-hymniczne, balladowe o raz o charakterze nokturnów.

Preludium e-moll op. 28 nr 4 należy do grupy tzw. preludiów elegijnych. Utwory te cechuje dramatyzm, wolne tempo oraz charakterystyczny motyw sekundowy.

Na prośbę Chopina utwór ten został odtworzony na jego własnym pogrzebie, wraz z Requiem Mozarta.

Klimat tych utworów miał jednak jeszcze inne inspiracje, związane ze zdrowotnym stanem kompozytora oraz z jego zaangażowaniem w życiu Polonii po Powstaniu Listopadowym. Chopin wiązał z tym zrywem wielkie, bardzo romantyczne nadzieje i ciężko przeżył jego upadek. Dla Polski lata 30-te XIX wieku były mrocznym okresem. Klęska w walce z Rosją miała bardzo poważne skutki, tragicznie odciskające się na następnych dekadach trwania polskiej wspólnoty. Po pierwsze, car Mikołaj I zlikwidował autonomię Królestwa Polskiego zastępując ją Statutem Organicznym. Polska przestała już istnieć jako podmiot polityki międzynarodowej i na długie lata stała się „wewnętrzną sprawą” rosyjskiego Imperium. Nie było już polskiej armii, polskiego Sejmu, polskiej administracji rządowej i samorządowej ani polskiego pieniądza. Zlikwidowane zostało polskie szkolnictwo wyższe i dramatycznie obniżył się poziom szkolnictwa średniego, w programie którego dodano odtąd język rosyjski. Fatalne skutki miała likwidacja najlepszych polskich szkół na Litwie – Uniwersytetu Wileńskiego i Liceum Krzemienieckiego. W ramach represji za Powstanie na Królestwo Polskie nałożono wysoką kontrybucję i wprowadzono barierę celną na granicy polsko – rosyjskiej. Aby zastraszyć mieszkańców Warszawy, na ich koszt zbudowano w dawnej stolicy potężną Cytadelę, w której stacjonował silny garnizon rosyjski. Jako część kompleksowego programu forsownej rusyfikacji Królestwa po 1840 roku wprowadzono rosyjski system monetarny oraz rosyjski system miar i wag. Dotkliwie były także demograficzne skutki upadku Powstania. Przywleczona przez armię rosyjską epidemia cholery zdziesiątkowała ludność kraju. W obawie przez carskimi represjami Królestwo opuściło około 11 tysięcy przedstawicieli elit wojskowych, politycznych, gospodarczych i kulturalnych (tzw. „Wielka Emigracja”). Kolejnym ciosem był masowy pobór do armii rosyjskiej. Jedną z najstraszniejszych, barbarzyńskich wręcz represji było porwanie w latach 1831 -32 polskich dzieci i wcielanie ich do Szkół Kanonistów Armii Imperium Rosyjskiego.

Na skutek upadku Powstania Listopadowego zniknął ograniczony, ale jednak polski ośrodek trwania myśli narodowej, rozwoju społecznego i kulturowego, jakim mimo wszystko było Królestwo Polskie. Jedyną w miarę niezależną polską enklawą było jeszcze Wolne Miasto Kraków[16]. Było ono jednak zbyt małe i słabe, żeby przejąć dotychczasową rolę Królestwa. Poważne ciosy otrzymał również polski potencjał na Litwie, która została teraz poddana forsownej rusyfikacji. Chopin był w pełni świadom tej katastrofy i przeżywał ją tak samo jak tysiące polskich emigrantów.

Pamięć o niej była z pewnością jedną z inspiracji dla powstania Preludium e-moll op. 28 nr 4.

Współczesne inspiracje

Preludium E-moll nr 4 jest najbardziej znanym utworem z całej grupy, które weszło do kanonu popkultury, użyte w piosence Serga Gainsbourga 'Jane B., Antonia Carlosa Jobima w „Insensatez”. Stało się też źródłem inspiracji m.in. dla Radiohead podczas pracy nad muzyką do filmu Baza Luhrmana „Romeo i Julia”[17]. Preludium znalazło się na ścieżce dźwiękowej w filmie Pianista (2002), czy Pięć łatwych utworów (1970), w którym wykonuje je bohater grany przez Jacka Nicholsona [18].

Opracował: Piotr Pacak

Przypisy

[1] Biografia Fryderyka Chopina. Źródło: [Narodowy Instytut Fryderyka Chopina](#)

[2]Mikołaj Chopin (1771-1844), polski nauczyciel języka francuskiego i guwerner francuskiego pochodzenia, powstaniec kościuszkowski, ojciec Fryderyka. [Wikipedia](#)

[3]Wojciech Żywny (1756 - 1842), polski pianista, kompozytor i pedagog czeskiego pochodzenia. [Wikipedia](#)

[4]Wacław Wilhelm Würfel (1790-1832), czeski kompozytor, pianista i organista, jeden z nauczycieli Fryderyka Chopina. [Wikipedia](#)

[5]Julian Ursyn Niemcewicz (1758-1841), polski dramaturg, powieściopisarz, poeta, historyk, pamiętnikarz, publicysta, tłumacz, działacz polityczny. [Wikipedia](#)

[6]Konstanty Pawłowicz Romanow (1779-1831), rosyjski wielki książę, Naczelnny Wódz armii Królestwa Polskiego. [Wikipedia](#)

[7]Honoriusz Balzac (1799-1850), francuski powieściopisarz. [Wikipedia](#)

[8]Józef Elsner (1769-1854), polski kompozytor, pedagog niemieckiego pochodzenia, jeden z nauczycieli Fryderyka Chopina. [Wikipedia](#)

[9]Józef Bem (1794-1850), polski generał, inżynier, strateg i pisarz wojskowy, uczestnik Powstania Listopadowego, Wiosny Ludów 1848 roku, Naczelnny Wódz węgierskiego Powstania w latach 1848-49, feldmarszałek Imperium Osmańskiego. [Wikipedia](#)

[10]Towarzystwo Politechniczne Polskie w Paryżu, pierwsze w historii polskie stowarzyszenie inżynierskie, założone w 1835 roku. [Wikipedia](#)

[11]George Sand (1804 - 1876), francuska pisarka epoki romantyzmu. [Wikipedia](#)

[12]Maria Kalergis (1822-1874), polska pianistka i mecenas sztuki. [Wikipedia](#)

[13]Delfina Potocka (1807-1877), polska śpiewaczka, malarka, przyjaciółka artystów. [Wikipedia](#)

[14]Jane Stirling (1804-1859), szkocka pianistka, uczennica Chopina. [Wikipedia](#)

[15]Ignacy Jan Paderewski (1860-1941), polski pianista, kompozytor, działacz niepodległościowy, mąż stanu, polityk. [Wikipedia](#)

[16]Wolne Miasto Kraków (Rzeczpospolita Krakowska, 1815-1846), państwo protektorat trzech mocarstw (Rosji, Prus i Austrii) utworzone na Kongresie Wiedeńskim. [Wikipedia](#)

[17]Wszystko, co chciałbyś wiedzieć o preludiach Chopina. W. Oleksiak. Źródło: [culture.pl](#)

[18]Prelude, Op. 28, No. 4 (Chopin). Źródło: [Wikipedia](#)

Wydawca Śpiewnika Niepodległości

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i
Dziedzictwa Narodowego pochodzących z Funduszu
Promocji Kultury.

Dofinansowano ze środków Urzędu ds. Komitantów i
Osób Represjonowanych.